

BIJ DE THOMAS-CHRISTENEN

VAN DE OUDE CHRISTELIJKE KERKEN, die in de eerste eeuwen van het Christendom zijn ontstaan, zijn er vele in den loop der tijden weer verdwenen. Van de eertijds bloeiende kerken van Noord-Afrika en van de zeven gemeenten van Klein-Azië is thans niets meer te vinden.

Toch gebeurt het, dat men in machtige Mohammedaansche of heidensche landen nog oude Christelijke kerken aantreft, wier oorsprong in een ver verleden teruggaat en die door de eeuwen heen hun Christelijk geloof hebben weten te bewaren. Eén van deze kerken is die van de Thomas-Christenen.

In het Zuiden van Voor-Indië treft men midden onder het Hindoeïsme een oude Christelijke kerk aan, die volgens haar eigen traditie gesticht is door den apostel Thomas, die in het jaar 58 te Mylapore bij Madras den marteldood zou zijn gestorven.

In hoeverre deze traditie op waarheid berust, is niet meer na te gaan. Wel staat vast, dat deze kerk reeds in de eerste eeuwen bestond. Zij wordt vermeld door den Griek Cosmas, die in de zesde eeuw in Indië reisde.

De Bijbel meldt ons de lotgevallen van Thomas niet. Waarom zou het echter niet mogelijk zijn, dat toen Paulus over de zee naar het Westen trok, Thomas over een andere zee naar het Oosten is gegaan, om in Indië het Evangelie te verkondigen?

Sedert de opkomst van den Islam in de zevende eeuw, is het contact tusschen Europa en Indië verloren gegaan. Eerst door de groote zeezeizen na 1500 is dit contact weer hersteld.

Toen de Portugeezen in Voor-Indië kwamen, troffen zij daar een gemeenschap van ruim 100.000 Thomas-Christenen aan, levende te midden van millioenen Hindoes. Zij stonden bekend als eerlijk en rechtschapen en hadden zich onder hun volksgenooten een goeden naam verworven. De handel in specerijen was vrijwel geheel in hun handen.

Zij hadden een groot aantal kerken en hoewel hun kennis slechts beperkt was, bleek hun liefde en hun toewijding des te grooter.

De Thomas-Christenen hadden altijd een bisschop gehad, niet van hun eigen ras, maar gezonden door den Patriarch van Babylon. De Portugeezen trachtten echter van het begin af deze groep van Christenen onder de heerschappij van Rome te brengen.

Gedurende een eeuw bleven alle pogingen vruchteloos, doch in 1599 wist de aartsbisschop van Goa, Alexius de Menezes, die een charmante persoonlijkheid, doch een geslepen diplomaat was, de Thomas-Christenen binnen de muren van de Roomsche Kerk te brengen.

Belangrijke hervormingen werden aangebracht, die inderdaad noodig waren, doch tegelijk werden aan deze eenvoudige Christenen banden aangelegd, die op den duur te knellend bleken.

In 1653 barstte eindelijk het verzet los. De meerderheid der Thomas-Christenen maakte zich weer los van Rome en koos één van de eigen priesters tot bisschop.

Van dien tijd af zijn de Thomas-Christenen verdeeld gebleven; een deel bleef trouw aan Rome, een ander deel greep terug naar de oude tradities en zocht weer contact met de kerken van het Nabije Oosten. Deze groep stelde zich ten slotte onder de bescherming van den Patriarch van Antiochië.

Deze kerkvorst behoorde niet tot de Grieksch Orthodoxe Kerk, maar was een Monophysiet. Dit wil zeggen,

dat zijn afwijkingen van de Christelijke leer juist het tegenovergestelde waren van die van den Nestoriaanschen Patriarch van Babylon, onder wiens bescherming de Thomas-Christenen vroeger hadden gestaan. Maar deze eenvoudige Christenen in Voor-Indië begrepen het verschil niet. Zij waren gelukkig met de bescherming van een bisschop van een oude Christelijke Kerk.

Aanvankelijk scheen de Roomsche Kerk het terrein geheel te verliezen. Door een handige politiek, het vervangen van de fanatieke Portugeesche Jezuïeten door de meer zachtaardige Spaansche Karmelieten en het aanstellen van inheemsche bisschoppen, wist zij ten slotte de Christenen in de kuststeden aan zich te binden, terwijl de echte Thomas-Christenen zich op het platteland en in de bergen terugtrokken.

Met deze heeft de Engelsche Zending in het begin der vorige eeuw aanraking gezocht. In 1816 werden de eerste zendelingen in Travancore gevestigd. Deze vonden een drievoudige taak.

De eerste was de vertaling van den Bijbel in de volkstaal. Tot dien tijd was de eeredienst in het Syrisch gehouden en waren Syrische Bijbels gebruikt, die men wel kon opzeggen, doch niet verstond.

Door de vertaling van de Heilige Schrift in de volkstaal konden voor het eerst de eenvoudigen Gods Woord in hun eigen taal hooren. Het is niet te veel gezegd, dat alle vooruitgang, die deze kerken sindsdien hebben doorgemaakt, is terug te brengen tot de vertaling van de Schrift in de eigen taal.

De tweede taak was de stichting van scholen en de opleiding van voorgangers der gemeenten.

In de derde plaats moest Zendingswerk worden verricht. De Thomas-Christenen hadden steeds een afgezonderde groep gevormd, die te midden van millioenen Hindoes woonde, maar zij hadden nooit aan deze het Evangelie gebracht.

De zendelingen deden dit wel, maar het is te betreuren, dat zij hun bekeerlingen niet tot de bestaande kerk brachten, doch afzonderlijke gemeenten vormden.

Op den duur leidde dit tot een breuk. De zendelingen trokken zich van de Thomas-Christenen terug en bleven evangeliseeren en de door hen gestichte gemeenten verzorgen. Dit geschiedde ongeveer 100 jaar geleden.

Sindsdien hebben onder de Thomas-Christenen verschillende splitsingen plaats gevonden. Zij tellen thans ongeveer een millioen zielen, doch deze zijn verdeeld over een zestal kerken, die niet altijd in de beste verhouding leven.

Deze oude kerk had in de hand Gods een machtig middel kunnen zijn voor de bekeering van Indië, doch zij heeft door haar verdeeldheid en strijd haar kracht gebroken.

Er komt echter verandering. De Heilige Geest werkt ook in deze oude Christelijke gemeenschap.

De verschillende groepen, behalve de Roomschen, bezitten een gemeenschappelijke onderwijsinrichting, het Christelijk College te Alwaye, waar predikers en evangelisten worden opgeleid.

De leerlingen gaan 's Zondags in de dorpen rond, om in de gezinnen het Evangelie te brengen. En op geregelde tijden noodigen zij groepen van Hindoe-studenten uit, om samen te spreken over de nooden van hun leven, waaruit alleen Christus hen verlossen kan.

Ieder jaar worden enkele jongens van de armste kastenloozen van Travancore in de school opgenomen. De zonen van de gevestigde Christenen wonen met deze arme jongens samen. Met hen doen zij hun sport, met hen werken zij en met hen bidden zij.

Foto Doerer

LENTEDAG IN SPAKENBURG

Zoo ontstaat onder de Thomas-Christenen een nieuwe geestelijke gemeenschap.

Het onderscheid tusschen de nakomelingen der oude Thomas-Christenen met hun trots op afkomst en traditie en de kastenloozen valt weg, omdat zij één zijn in Christus.

Een bijzondere gebeurtenis vormt de jaarlijksche conferentie van de voornaamste kerkengroep, die den naam draagt van Gereformeerde Syrische Kerk.

In de droge bedding van een rivier is dan een stad van tenten gevormd, met in het midden een groot bouwwerk van palen en matten, waaronder duizenden kunnen samenkomen.

De Metropolitaan in zijn zijden gewaad, de bisschoppen met hun purperen mantels en de geloovigen in witte kleederen; dit alles vormt een onvergetelijk schouwspel.

Er is een spreker van elders, een Anglicaan, een Luthersche of een Methodist. Zijn woorden worden vertaald voor het aandachtig luisterend gehoor. Dan staat een oude priester op, om de aanwezigen in het gebed aan God op te dragen. De Metropolitaan spreekt den zegen uit en de toehoorders stroomen naar buiten.

Wat is het, dat deze menschen in zoo groot aantal tezamen brengt? De conferentie heeft niets, dat bijzonder aantrekt. Er is geen schoone zang of groote wel-sprekendheid.

Men is gekomen om het Woord Gods te hooren. Het is maar een zeer eenvoudig woord: de vergeving van zonden door het bloed van Christus en de vernieuwing van het menschenhart.

Dit eenvoudige Evangelie is de kracht van de Thomas-Christenen. Door dit Evangelie hebben zij hun eigen plaats behouden te midden van de groote verscheidenheid van hun volksgenooten.

En door dit Evangelie zullen zij onder de zoozeer gewijzigde verhoudingen in Indië een zegen zijn voor velen van hun volk.

Dr Ir H. G. v. B.

GEBED

(Naar Psalm 90)

Gij waart o Heer in d' oorsprong aller dingen en wrocht uit woestenij een nieuw gelaat; bergen verzezen en hun toppen vingten het lichten van den eersten dageraad.

Gij waart voor de geslachten, die vergingen, de eenige Toevlucht in den bangsten nood, de trouwe Leidsman naar het eeuwig zingen, verlossing na verbrijzeling en dood.

Wij tellen onze kommervolle jaren, en duizend dezer wisselen voor Uw oog als gras, dat men des avonds zal vergären, schoon d'uchtend nog het bloeien overtoog.

Wij allen worden door Uw toorn verslagen, en onze zonden blakeren in Uw licht; zoo snellen wij naar 't einde onzer dagen, doch onze daden hebben geen gewicht.

Keer weder Heer tot wie in druk U zochten, opdat Uw werk de wereld overdek; bevestig Gij het deel, dat wij vermochten te doen, naar Uw getrouw en wijs bestek.

KASTELEIJN

BRIEVEN VAN EEN MOEDER

Mijn lieve, lieve kind,

HOE TREKT HEEL MIJN HART NAAR JE toe in je groote leed, en hoe zielsgraag zou ik naast je zitten en mijn armen om je heen slaan om je verdriet samen te deelen . . . maar een wereld-deel is tusschen ons in en ik ben machteloos je te troosten op deze wijze, en gebonden aan dit papier om je mijn hart te brengen.

Toch wil ik probeeren, je iets van dat hart te geven, door je te vertellen van mijn eigen leven van vroeger. Je weet, dat ik ditzelfde leed heb doorleefd, als jij nu te dragen krijgt, en dus, behalve omdat ik je moeder ben, ook als vrouw zoo innig met je kan meelevens . . . maar wat je niet weet — omdat ik over deze innige diepten in mijn hart nooit met je heb gesproken — is, dat ik precies als jij nu, te worstelen heb gehad met mijn opstandige hart, en mijn gevoel van verongelijking en slechte behandeling door God. Nu je zelf moeder bent, en God je een dierbaar stuk leven van je eigen leven weer afnam, nu sta ik, als vrouw tegenover vrouw, vóór je en kan je misschien helpen met de geschiedenis van mijn eigen opgang, en je toonen, hoe het tóch Gods *liefde* is, ook als het ons pijn doet, wat Hij noodig vindt, ons te zenden.

Ik was ongeveer even oud als jij, toen God mij mijn eerste gaf . . . en nam. Even als jij, ver van huis, in een vreemd land, kwam ik heftig in opstand tegen een God, die mij zóó iets wilde laten dragen . . . een mensch zou het je niet aandoen — en ik schopte innerlijk tegen een God, die het wél deed, en die ik niet bereiken kon met mijn zwakke stem en gebaren. Wel deed zoo nu en dan een stem in mijn hart zich hooren, dat dit toch niet goed was, en bovendien dom om de verzenen tegen de prikkels te slaan, — en ik trachtte mij erbij neer te leggen. — Veel verder dan mij „erbij neer leggen” kwam ik echter niet, en een klein plekje bitterheid over dit, in mijn oog on-verdiende leed, bleef.

Na een jaar gaf God mij een jongen, en na een paar jaar nóg een, zoodat het tenslotte een blij en gelukkig moedertje was, dat met verlof naar Holland ging, om haar jongens te vertoonen aan de moeder, die thuis op haar wachtte.

Helaas, het was slechts met één, dat ik na een heerlijk, gelukkig jaar weer terug kwam van verlof. God had wederom Zijn hand gelegd op een van mijn dierbaren, een stevig, gezond, veelbelovend jongske van twee jaar ging, na slechts enkele weken van ziek zijn heen, en een maand later vertrokken vader en ik met onzen oudste naar het verre Oosten.

Ook toen kwam groote bitterheid in mijn hart — het teruggaan was al zoo moeilijk — het scheiden van ouders en vrienden en het veel gezelliger Hollandsche huiselijk leven — en nu dit nog — deze leege plaats — die pijn deed aan 't hart, dag en nacht . . . hoe kón God het doen — waarmee heb ik dat nu verdiend — waaróm — o, waaróm nu dit! — schreeuwde ik in mijn hart uit — al liet ik uiterlijk geen traan — en ik balde mijn vuisten tegen een God, die zoo wreed was, en nu ten tweeden male een stuk van mijn hart had kunnen scheuren. En, doordat ik aldoor bleef staren op mijn verdriet, op de leegte, die er in mijn leven was gekomen, en de oogen alléén ophief, om God als het ware ter verantwoording te roepen, en met verwijten te overladden — bleef de hemel voor